

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Floriilor

Intrarea Domnului în Ierusalim

**Pe scaun, în cer, și pe mânz, pe pământ,
fiind purtat, Hristoase Dumnezeule,
laudă de la îngeri ai primit și cântare de
la tinerii cei ce strigau Ție: Bindecuvântat
ești, Cel ce vii să chemi pe Adam!**

Condacul Sărbătorii

Sărbătoarea Intrării Domnului în Ierusalim se constituie ca o pregustare a Învierii, în chipul intrării biruitoare în Ierusalimul ceresc. Ea marchează încheierea Postului de patruzeci de zile și încununarea celor care au postit și și-au purtat grijă de cele sufletești, primind Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei. Totodată, Floriile deschid Săptămâna Patimilor, o perioadă în care suntem chemați să intensificăm apropierea noastră de Dumnezeu și să înțelegem mesajul suferinței lui Hristos și al Jertfei de pe Cruce - taina mântuirii noastre.

Evangelia duminicii

Ioan XII, 1-18

1. Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți.
2. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședea cu El la masă.
3. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului.
4. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis :
5. Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor ?
6. Dar el a zis aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se pune în ea.
7. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat.
8. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.
9. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți.
10. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare.
11. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus.
12. A doua zi, mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim,
13. Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau :Osana ! Bindecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel !
14. Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris :
15. " Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei " .
16. Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru El și că acestea I le-au făcut Lui .
17. Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când L-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți
18. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta .

Din tâlcuirea Evangheliei Sfântul Ioan Gură de Aur

„Pentru ce faceți supărare femeii ? Căci lucru bun a făcut ea față de Mine. Căci pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna; că ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea” (Matei 26, 10-12).

Mare este iubirea de oameni a Stăpânului prin aceea că îngăduie femeii să-I sărute picioarele, să verse mir pe ele, să I le șteargă cu părul capului ei. Da, Domnul îngăduie toate acestea și ține de rău pe cei care o certau. Că nici nu se cădea să fie nesocotită femeia când arătase atât de mare dragoste.

- Dar pentru ce n-a spus numai atât că a făcut o faptă bună, ci mai întâi a spus: „De ce faceți supărare femeii ?”

- Ca să-i învețe pe ucenici să nu ceară de la început oamenilor mai slabi în credință cele mai mari fapte. De aceea nici nu judecă în ea însăși fapta săvârșită de femeie, ci în legătură cu starea ei sufletească. Dacă Domnul ar fi vrut să facă o lege din spusele Sale de acum, apoi n-ar fi vorbit deloc de femeie; dar vorbește de ea ca să afli că pentru ea a spus aceste cuvinte, ca să nu înăbușe credința ei ce odrăslise, ci să o întărească mai mult. Le grăiește așa ucenicilor ca să laudăm și să încălzim cu focul dragostei noastre pe cel care face o faptă bună, chiar dacă fapta lui nu-i desăvârșit de bună și că nu-i cerem aceluia de la început să fie cu totul desăvârșit. Că Însuși Domnul voia mai cu seamă aceasta se vede de acolo că El, Care nu avea unde să-și plece capul (Matei 8, 20), a poruncit ucenicilor Lui să aibă pungă (Ioan 13, 29). Dar acum nu era timpul să îndrepte ce se făcuse, ci să laude o faptă bună. Hristos a urmărit un singur lucru, ca ea să nu se simtă stânjenită din pricina muștrării ucenicilor, ci să plece mai bună, ajungând mai plină de râvnă, datorită blândeții Lui.

Apoi, pentru că a spus: „Spre îngroparea Mea a făcut-o”, ca să nu lase nedumerită pe femeie din pricina pomenirii unui astfel de lucru, adică a îngropării și a morții Lui, vezi cum îi dă curaj prin cele ce-i spune mai departe, zicând: „În toată lumea se va vorbi de ceea ce a făcut ea”.

- Dar pentru ce Hristos nu i-a îngăduit femeii nimic duhovnicesc, ci numai că are să fie pomenită veșnic ?

- Prin cele ce a spus a făcut-o să aibă încredere că va primi și pe cele duhovnicești. Dacă a făcut o faptă bună, apoi negreșit va primi și o răsplată vrednică de fapta ei.

Tradiții de Florii

❖ *Sărbătoarea Intrării Domnului în Ierusalim* este cunoscută în popor și sub numele de *Florii*, ce provine de la vechea sărbătoare romană a Florilor (*Floralia*). Sigur, denumirea nu este lipsită de legătură cu evenimentul istoric creștin descris de evangheliști, pentru că Hristos înaintea Intrării Sale în Ierusalim, a fost întâmpinat cu slavă și ramuri de finic de mulțime de popor care auzind de minunea învierii lui Lazăr a venit să se edifice. Asemeni acelor mulțimi cuprinse de entuziasm și mare bucurie, creștinii aduc la biserică ramuri de salcie înverzită și înflorită care după ce sunt sfințite de către preot prin stropirea cu agheasmă și rostirea unei frumoase rugăciuni, se împart tuturor creștinilor la slujba Utreniei, dimineața înainte de Sfânta Liturghie. Pe parcursul desfășurării acesteia, credincioșii le păstrează în mâini, iar o dată ajunși acasă există obiceiul de a le așeza la icoane, sau deasupra ușilor și ferestrelor, pentru a proteja casa și familia respectivă. Unii se încing cu ele pentru vindecarea durerilor de spate, alții pun câte o ramură la răzoare să nu le mănânce viermii, în capul viei pentru ca aceasta să rodească și în grădinile din apropierea casei. Nu mai puțin importantă este folosirea lor pentru tratarea diferitelor boli, de-a lungul întregului an.

❖ Vechea semnificație de reînviere a naturii a fost sporită cu timpul de semnificații legate de pomenirea celor morți: se fac pomeni, mormintele sunt curățite și se împodobesc cu crenguțe da salcie.

❖ În unele zone ale țării există credința ca atunci când plouă cu grindină, ramurile de salcie sfințită să fie scoase pe o masă în curte împreună cu sfânta icoană la care au fost puse și, rostindu-se rugăciunea *Tatăl nostru*, ținându-se în mână și o lumânare (de obicei cea de la Prohod) se oprește grindina.

❖ **Fiind praznic împărătesc, de Florii se face dezlegare la pește, untdelem și vin.**

Semnificații onomastice de Florii

Există o largă familie de nume personale care se trag din radicalul italic *flo-(s)*, reprezentat în latină de *flos, floris*, „floare”. Sugerând frumusețea, delicatețea, puritatea, unele au ajuns la noi din limba latină, fie moștenite, cazul probabil pentru numele **Florin, Florian** (lat. *Florinus, Florianus*), fie împrumutate ulterior, în cazul numelor **Florențiu, Florentin** (lat. *Florentius, Florentinus*). Alte forme frecvente: **Floarea, Florica, Florina, Florinela, Floriană, Florenția, Florentina, Flora**, sau diminutivele: **Florică, Florinel** etc. Creștinii care poartă aceste nume își sărbătoresc onomastica în Duminica florilor, ca și toate persoanele cu nume „vegetale”: **Brândușa, Bujor(el), Crina, Camil, Camila, Camelia, Dălia, Narcis(a), Garoafa, Garofița, Lăcrămioara, Margareta, Mălin, Mălina, Mugur (el), Roza, Sânziana, Trandafir(a), Violeta, Viorica, Viorel, Ghiocel** și multe altele.

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Spovedania și sănătatea sufletească
(Fragment din lucrarea Ieromonahului Rafail
Noica, "Cultura Duhului")

Spovedania nu înseamnă numai a spune un număr de gânduri sau de fapte pe care le-am făcut. Acesta este un bun început pentru un începător. Spovedania, ca tot ce este duh, devine stare; o stare a firii omului. S-a spus de Adam că nu s-a spovedit lui Dumnezeu. Ce era în Adam? Era o închidere față de Dumnezeu. Dacă ar fi spus: „Doamne, am păcătuit, am făcut ce ai spus să nu fac, iartă!” – sau cum avem în rugăciunile noastre: „Eu ca om am păcătuit; Tu ca Dumnezeu iartă!”, noi știm că Dumnezeu ar ierta; nu avem nevoie de vreo dovadă. Fiindcă dacă noi, într-o zi (sau de mai multe ori) am făcut o spovedanie mai adevărată, mai cu durere, mai cu înțelegere, păi știm în ce fel am „zburat”. Și într-adevăr, simțim sufletul curat. Cu cât era mai mare întunericul - ca să-l citez pe Sfântul Pavel: „Acolo unde s-a înmulțit păcatul” - cu atât mai mare e bucuria și ușurarea sufletului.

Harul trebuie să lucreze în inimile noastre, ca fiecare dintre noi să înțeleagă cuvântul drept al mântuirii, fiindcă mântuirea până la urmă nu este altceva, nu poate fi altceva decât voința mea proprie, o voință sfântă. Dacă eu nu voiesc să mă mântuiesc, păi nimeni nu poate voi.

Și aici este o greutate a duhovnicului: cum poate să fie duhovnic bun? Trebuie ca ucenicul să fie întâi bun. Dar nu o îmbunătățire din aceasta pentru care trebuie șaiszeci de ani de rugăciune și douăzeci de învățătură, ci o înțelegere, o dibuire, un chițibuș duhovnicesc, și pentru duhovnic, și pentru ucenic. Dar în ucenic trebuie să se nască o dorință de mântuire.

Așa cum poftim pățimaș cele ale trupului, așa și cu mult mai mult să poftim cele ale duhului, pentru ca nimic să nu ne oprească în goana noastră după duh. Să ne fie frică - frica lui Dumnezeu, frica de a-L pierde pe Dumnezeu; că Dumnezeu cu atâta gingășie Se retrage de la mine, încât nici nu observ decât la un moment dat că nu mai am rugăciune, că m-am răcit în duh ca și Adam și Eva, că m-am dezbrăcat de harul pe care îl avusesem adineauri sau cândva, sau după Liturghie, sau după Împărtășanie, și acum nu-l mai am. Unde am păcătuit, unde am făcut ceva, de S-a despărțit de mine Lumina mea, Viața mea, Dumnezeul meu.

În pocăință, când ne facem pocăința, toate trebuie să *îndreptate* și *centrate în rugăciune*. Dacă vedem că ne este greu să trăim o viață morală, știm, dibuim că nu suntem la nivelul dumnezeiesc la care Dumnezeu ne așteaptă. Când încercăm să

facem schimbarea asta în viața noastră, nu pe ea să ne centram, ci *să cerem lui Dumnezeu*, așa cum găsim și-n Psalmi și-n Rugăciuni: „Arată-mi calea în care voi merge“ (Psalm 142, 8), „Lege pune în calea mea“ (Psalm 26, 17), legea fiind prima călăuză care mă trece prin jungla patimilor și a tuturor acestor mădulare ale iadului care trăiesc în mine. Dar și legea, Legea lui Moise, și aș îndrăzni să zic, chiar legile Noului Legământ, ale noii Biserici, adică Canoanele noastre, nu sunt decât o primă călăuză, pe care trebuie să o depășim, ca să aflăm viața.

Liturghia ortodoxă începe la Proscomidie cu cuvintele Troparului din Sfânta Joi: „Răscumpăratu-ne-ai din blestemul legii cu scump Sângele Tău“. Aceste cuvinte nu sunt o blasfemie; este un paradox de nespus, pe care îl expune Sfântul Pavel în mai multe din Epistolele lui, că Legea, care era sfântă, fiindcă era dată de Dumnezeu ca o *călăuză*, la un moment dat devine un *blestem*, fiindcă ținând preceptele Legii poți să devii mai bun, dar viața nu găsești: viață veșnică nu se găsește nicăieri, în nici o lege. Până când, ajungând în prima parte a pocăinței noastre măcar să păstrăm o lege, măcar să nu răsplătesc omorând un om pentru un ochi, cum spune vechea lege: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” (Ieșire 21, 24; Matei 5, 38), măcar atâta dreptate. Iar după aceea, înțelegând că: „Ce câștig eu dacă el mi-a scos un ochi și dacă eu îi scot ochiul lui, ce câștig din suferința lui?” Și poate aflu o stare morală mai înaltă și mă apropiu de Hristos zicând: Lasă, Domnul să-l ierte, măcar lui să-i fie bine”. Și opresc răul la mine și nu-l întorc înapoi asupra fratelui, care poate se mârșește și-mi întoarce iarăși înapoi.

Și încă nu este destul, dar este un început. Un început poate ca începutul tâlharului pe cruce, care un adevăr putea să cunoască: că el era păcătos și vrednic de pedeapsa morții, dar Cel din stânga lui, adică Hristos, era nevinovat. A mărturisit această nevinovăție, a săvârșit acest act de dreptate, și Dumnezeu, Care împlinește neputința omului, i-a dăruit mai departe să cunoască treapta următoare – harul prin care să strige – sau să șoptească – un cuvânt de mare credință: „Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta“ (Luca 23, 42). Așa gândesc, că tot harul dumnezeiesc, pentru puțină dreptate, aș zice *morală*, a tâlharului pe cruce, a dezvăluit tâlharului cu mai multă deslușire și mai multă întregime cine era Cel care se afla lângă el pe cruce, și a putut să-și rostească cuvântul de credință.

Pelerinaj de Florii în Iași

Sâmbătă, 3 aprilie, s-a desfășurat tradiționalul Pelerinaj de Florii, care de la an la an unește în rugăciune tot mai mulți credincioși dornici să imite drumul Mântuitorului de la Betania la Ierusalim, trăind astfel momente de intensă simțire creștină.

La Iași procesiunea Stălpărilor a început la ora 15.30 în Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” – Bărboi. După oficierea slujbei Vecerniei, cu rugăciuni de binecuvântare a ramurilor de salcie, în dangăt de clopot, și în cântări specifice postului și imnuri religioase, soborul format din circa 50 de preoți, cărora s-au alăturat ipodiamonii seminariști, însoțiți de un mare număr de credincioși și elevi ai unor școli ieșene, a plecat în procesiune spre Catedrala Mitropolitană. Pe drum s-au făcut popasuri de rugăciune la Biserica Miron Barnovski, Biserica „Sfântul Nicolae Domnesc” și Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi”. În Catedrala mitropolitană, grupul de participanți la procesiune a fost întâmpinat soborul slujitorilor în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Daniel, care a ținut un interesant cuvânt de învățătură despre Pelerinajul de Florii, subliniind legătura cu tradiția primelor veacuri creștine și felicitându-i pe toți cei care au contribuit la organizarea manifestării cât și pe toți participanții la eveniment.

Cronică parohială

În săptămâna care s-a încheiat, s-au continuat lucrările la Căsuța filantropică a parohiei. Astfel, cu sprijinul domnilor Vasile Crivoi, Nicolae Purușniuc, Nicolae Cimpoi și a doi angajați ai S.C. Construcții Moldova, s-a reușit turnarea plăcii armate peste bucătărie și grupurile sanitare.

De asemenea, s-a reușit, cu sprijinul acelorași consilieri și a domnului Ioan Lipciuc, plantarea de puiet de gard viu pe aleea principală de acces pietonal și pe toată circumferința parcului Bisericii. Mulțumim pe această cale sectorului Spații Verzi al Primăriei, care ne-a pus la dispoziție o parte din puietul pe care l-am folosit și câțiva arbori ornamentali.

PROGRAM RELIGIOS ÎN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

- ❖ **DUMINICA FLORIILOR, 4.04.2004**
    - 7.00 - Spovedanie și Împărtășanie
    - 8.00 – Utrenie
    - 10.00 – Sf. Liturghie
    - 12.00 – Pomenirea morților
    - 18.00 – DENIE
  - ❖ **LUNI, 5.04.2004**
    - 8.00 – 12.00 – Spovedanie și Împărtășanie
    - 18.00 – DENIE
  - ❖ **MARȚI, 6.04.2004**
    - 8.00 – 10.00 – Spovedanie și Împărtășanie
    - 10.00 – Curățenie generală pentru Sărbători
    - 18.00 – DENIE
  - ❖ **MIERCURI, 7.04.2004**
    - 8.00 – 10.00 – Spovedanie și Împărtășanie
    - 10.00 – Curățenie generală pentru Sărbători
    - 18.00 – DENIE
  - ❖ **JOI, 8.04.2004**
    - 8.00 – 12.00 - Sf. Liturghie și pomenirea morților
    - 18.00 – 22.00 – DENIA CELOR 12 EVANGHELII
  - ❖ **VINERI, 9.04.2004 – ZI ALITURGICĂ
(NU SE ÎMPĂRTĂȘESTE!)**
    - 9.00 – Scoaterea SFÂNTULUI AER (care simbolizează Punerea în mormânt a Mântuitorului)
    - 18.00 – 22.00 – DENIA PROHODULUI DOMNULUI
  - ❖ **SÂMBĂTĂ, 10.04.2004**
    - 8.00 – Curățenie și pregătire pentru Sfânta Înviere
- Săptămâna Patimilor Domnului ne îndeamnă a ne rupe câtuși de puțin de la problemele noastre personale, de la orgoliile și ambițiile deșarte și a privi cu ochi sufletești la Jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care, primind cele mai înfricoșătoare umilințe și pătimind pe Cruce, a dăruit omului posibilitatea și modelul biruinței depline.
- De aceea, această săptămână ne cheamă la cercetarea lăuntrică, la luptă cu răul din noi înșine, la biruință asupra patimilor și păcatelor care ne degradează ființa și la viețuire în duhul lui Hristos.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank, filiala Iași.

